

Реєстраційне свідоцтво
Ю № 406 від 16.06.1999.РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

Всеукраїнська Рада Церков проведе виїзне засідання на Донбасі

Глави українських Церков і релігійних організацій відвідають Донецьку область щоб поспілкуватися з місцевою владою, журналістами, представниками місії ОБСЄ та звершити молитву за Україну.

Організаційні деталі та програму заходів представники конфесій обговорили 25 жовтня під час засідання Секретаріату ВРЦіРО. Виїзне засідання Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій відбудеться першого тижня листопада. Під час поїздки планується зустріч глав Церков і релігійних організацій з керівництвом Служби безпеки України та Донецької обласної державної

військово-цивільної адміністрації.

Крім цього, представники конфесій спланували заходи, присвячені відзначенню 20-ліття діяльності ВРЦіРО, основна частина яких відбудеться 29 листопада 2016 року.

Окрему увагу Секретаріат ВРЦіРО приділив законодавчим змінам, пов'язаним з перереєстрацією статутів релігійних організацій та збереженням їх неприбуткового статусу. Йдеться про прийняті нещодавно законопроекти № 5050 та № 5067.

Нагадаємо, що раніше Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій закликала російських релігійних діячів та Всесвітню Раду Церков сприяти звільненню заручників на Сході України як прояву милосердя.

Швеція відкрила перше кладовище для атеїстів

Кладовище без будь-яких релігійних символів відкрито в Швеції для задоволення зростаючого числа безбожників у країні. Йозеф Ердем, вчитель з міста Борленге, що в центральній частині Швеції, запропонував цю ідею, оскільки хотів, аби люди «самі вирішували, як їх могили повинні виглядати», – інформує ІА ЗІК з посиланням на видання The Independent.

Він надіслав офіційну заяву на землю після того, як переговори з місцевими представниками Церкви Швеції.

Пан Ердем сказав The Local: «Люди можуть вирішити для себе, як їхні могили повинні виглядати, але на цвинтарі не буде релігійних і націоналістичних символів...

Я говорив з великою кількістю людей про це, багато хто з них є віруючими, і реакція була надзвичайно позитивною».

Він підкреслив, що віруючі люди можуть бути поховані там, якщо погодяться на відсутність релігійних символів на своїх надгробках.

Кладовище наразі порожнє, але кілька місцевих жителів висловили зацікавлення в тому, щоб бути похованими там.

Швеція посідає друге місце за кількістю нерелігійних людей у процентному відношенні до чисельності населення у світі. Дослідження показало, що 76% шведських респондентів вважають себе «нерелігійними» або «переконаними атеїстами».

Єдина країна, що випередила Швецію, – це комуністичний Китай, де релігія офіційно не схвалюється.

Ісус серед конвою ІДІЛ

Ця історія сталася в Іраку в м. Мосул. Алі з сім'єю жив там, коли повірив у Христа і став християнином. Його дружина залишалася мусульманкою, християнство її не цікавило.

Жила сім'я добре, мали свою квартиру та автомобіль. Щодня вони довідувалися з новин, що ІДІЛ розширяє свої території і підступає все ближче до Мосула. Але ніхто не вірив, що терористи можуть взяти місто. Мосул – друге за величиною місто в Іраку, яке перебувало під захистом іракської державної армії, і люди вірили в цей захист.

Проте в червні 2014 року ІДІЛ захопила Мосул, стягнувши туди всі свої сили. На жаль, іракські війська не отримали чіткого наказу утримувати позиції. Кинувши зброю, вони втекли на схід. Це відкрило

бойовикам ІДІЛ шлях до міста, і вони взяли його майже без бою.

З завмиранням серця Алі спостерігав за тим, що відбувається. Він на власні очі бачив, як бойовики проїжджали головною вулицею міста в напрямку до його дому, вриваючись у всі доми по дорозі.

Алі швидко зібрав сім'ю і деяких родичів, помістивши у свій мінівен 28 осіб. Але, виїхавши на головну дорогу, зрозумів, що запізнився, – назустріч їм їхав конвой ІДІЛ.

Тоді чоловік заплющив очі і помолився, сказавши: «Ісусе, Ти завжди зі мною, допоможи». І поїхав. За мить його автомобіль оточила колона ісламістів. Алі був впевнений, що ось-ось вони зупинять його і всіх заарештують.

Але нічого не сталося! Він продовжував їхати – сто метрів,

ще сто... Вони їхали і їхали, а ніхто й не глянув у їх бік. Здавалося, ніхто їх взагалі не бачить.

Так вони виїхали з міста і через територію курдів виїхали в безпечне місце. Це було справжнє чудо! Дружину Алі воно настільки вразило, що вона віддала своє серце Ісусу.

Сьогодні Алі працює в таборі для біженців – він відкрив свою пекарню, щоб забезпечувати жителів тих таборів свіжим хлібом. Він вірить, що його місто буде звільнене від терористів. І молиться про це.

Королева Великобританії попередила про апокаліптичну війну

На зустрічі королеви Єлизавети зі світовими релігійними лідерами тривало обговорення нової війни, що насувається на весь світ. Як стверджує сама королева, мова йде про «кінець часів» для людства.

Зокрема королева Єлизавета сказала: «Настав час зробити потрібні приготування і попроситися з близькими, тому що ніхто не може знати, хто виживе, а хто помре. Багато людей загинуть в ці останні дні... Моя улюблена країна дуже скоро увійде в найпохмуріший період своєї історії, оскільки візьме участь в жорстокій апокаліптичній війні, розв'язаній на сході. Тому мене не хвилюють дрібниці на Різдва. Я стурбована жажливими наслідками, з якими ми стикнемося, оскільки бойові барабани б'ють все сильніше».

patrioty.org.ua.

Вулицею брів пес. А оскільки життя в собаки було, у прямому й переносному значенні слова, собачим, то він мав поганий настрій. Йому сьогодні не щастило. Напевно, просто був не його день. Назустріч собаці йшов звичайний перехожий. Пес стомлено підняв голову й подивився на нього. Виглядав той чоловік добродушним і, найімовірніше, був занурений у свої думки. Але на його обличчі була ледь помітна усмішка. «О, всміхається! – подумав собака. – Від поганого життя не всміхаються... Значить, добре живеться... А тут... Це несправедливо!».

Схиливши голову, пес поглянув на добротні черевики перехожого і ще більше засмутився. Він пригадав кілька моментів зі свого життя, коли отримав ось такими черевиками прямо, вибачте, по морді... Від цього йому стало ще сумніше.

Перехожий підійшов ще ближче. Зустрічний вітерець доніс ледь вловимий запах чогось м'ясного з його пакета, і в собаки звелю шлунок. «Це вже занадто, – простогнав він. – Ні, це не нормально: одні перекушують ковбасою, а інші перекушують на смітнику! Несправедливо!».

Поганий настрій

Перехожий майже порівнявся з собакою, і погляд пса спинився на його рукавицях. «На собачому хутрі!». І пес одразу ж відчув себе мандрівником та приходоком на цій брудній та холодної вулиці. «Ні, так не повинно бути! – з останніх сил видихнув собака. – Не можна, щоб усе ось так!» Пес зібрався з останніми силами і... відчайдушно хапнув зубами за ногу добродушного перехожого, який порівнявся з ним...

Нісенітниця, скажете ви? Але ж таке часто можна зустріти серед людей. Запитай деяких: навіщо ти це зробив? Чому ти так повівся? Одні дадуть чесну відповідь: «Не знаю»,

інші: «А просто він під гарячу руку потрапив!».

Ми за звичкою виміщуємо свій поганий настрій на комусь і тим самим примножуємо зло. Хоча задум Творця полягає в тому, щоб ми вирішували свої внутрішні питання з Богом, а не робили винним того, хто зовсім випадково опинився поряд з нами і абсолютно непричетний до наших проблем.

Пам'ятаймо про це, щоб не уподібнюватися собаці з нашої історії. «Повстримайся від гніву й покинь пересердя, не розпалюйся лютістю, щоб чинити лиш зло» (Пс. 36:8).

М. Ю.

II Світовий конгрес християн віри євангельської проходив з 6 по 9 жовтня у Львові

У конгресі взяли участь делегати з 20 країн, у тому числі з Бразилії, Канади, США, Великої Британії. Головні теми події: «П'ятидесятниця – відповідь на виклики сучасності» були присвячені семінари, круглі столи, дискусії, служіння тощо. Зокрема розглядали такі теми, як: «Батьківство і синівство», «Місія Церкви», «Практика духовних дарів», «Ресурси Святого Духа для Церкви» та ін.

За словами Віктора Прохора (Слов'янський дистрикт церков Асамблей Божих США), найгострішими викликами сучасності є пониження стандартів моралі в суспільстві та зростання егоцентризму.

Старший єпископ Церкви ХВЄ України Михайло Паночко зазначив щодо можливих варіантів відповіді на ці виклики сучасності: «У нас є зброя, якою користувалися апостоли та отці віри, – це проповідь Євангелія, потужна молитва та побожне святе життя». У заключній проповіді на закритті Конгресу 9 жовтня він наголосив: «Сьогодні Бог настільки відкрив двері для проповіді Євангелія, що християни іноді розгублені. Ми повинні бути готові до цього виклику та завжди зодягнені «в повну Божу зброю».

Конгрес навідав міський голова Львова Андрій Садовий. Звертаючись до делегатів, він

сказав: «Ми не обираємо країну, де народжуватися, ми обираємо бути людьми чи бути нелюдями. Дякую вам за те, що ви тут».

Зі словом до учасників звернувся і директор Департаменту в справах релігій і національностей Міністерства культури України Андрій Юраш, який передав вітання від міністра культури Євгена Нищука.

Під час заходу учасники Міжнародної Асамблеї ХВЄ, члени якої започаткували Конгрес, обрали таємним голосуванням нове керівництво. Посаду президента Асамблеї обійняв єпископ Віктор Павловський (Молдова), змінивши Марека Камінського з Польщі, а заступником президента обрано єпископа Едуарда Грабовенка (РФ), секретарем у церковний раз – Іванаса Шкуліса (Литва).

Делегати ухвалили Звернення із закликом про звільнення з полону ДНР вченого-релігієзнавця Ігоря Козловського. Лист надіслали до міжнародних правозахисних організацій, урядів/президентів країн та відповідних органів.

Наприкінці заходу делегати озвучили резолюцію, адресовану всім п'ятидесятникам світу, в якій зазначені основні виклики сучасності та шляхи їх подолання. Пряму трансляцію пленарних засідань дивилися в 46 країнах світу.

chve.org.ua.

Церква ХВЄ – одна з тих спільнот, які найбільше постраждали і найбільший хрест несуть досі

Андрій ЮРАШ.

Директор Департаменту в справах релігій та національностей Міністерства культури України.

Для мене це не просто можливість поділитися якимись думками і сказати хороше слово. Дивлячись в ваші очі і чуючи щиру молитву, я розумію, що це також частина моєї місії. Місії, коли треба бути разом із громадою вірних, звернутися в найщирішому душевному пориві до Бога, закликаючи про мир, про внутрішню зосередженість і бажання далі діяти, далі молитися в ім'я держави і своєї громади.

Мені дуже приємно почати своє слово із вітання, яке надіслав на адресу Конгресу міністр культури України Євген Нищук:

«Від імені Міністерства культури України дозволяю щиро привітати вас із початком роботи Другого Світового конгресу християн віри євангельської. Усвідомлюючи важливість питань, порушених за темою зібрання, щодо відповідей християн на виклики сучасності, бажаю творчої напруги і сили його учасникам, легкої молитви та з ласки Божої реалізації ідей зустрічі».

Хочу відзначити вагомий внесок релігійних організацій християн віри

євангельської в соціально значущій роботі серед тих нужденних верств населення, які потребують духовної, моральної та матеріальної допомоги.

Подвижницька праця вірних християнських церков у тих регіонах нашої держави, де є ризик для життя, знана як в Україні, так і за її межами. Щиро дякуючи за запрошення до участі в роботі Другого Світового конгресу християн віри євангельської, бажаю учасникам вашого поважного зібрання досконалості у всіх намірах, діях і духовних стремліннях».

Ще хотів би додати кілька слів, які, на мій погляд, винятково важливі в контексті того, що ми тут бачимо і свідками чого з ласки Божої можемо бути.

Готуючись, я прочитав одну цитату шановного Михайла Степановича,

який так окреслив завдання зібрання: «Нам потрібні внутрішня єдність та сконсолідована позиція всіх національних церков християн віри євангельської перед зовнішніми викликами».

Це не просто теза, це ціла програма, яка дозволяє побачити і накреслити план і для себе особисто, і для кожної громади і для цілої Церкви. Як у нашій державі, так і за її межами.

Мир між церквами і внутрішня єдність між різними національними спільнотами неможливі без повного внутрішнього порозуміння і єдності в самій спільноті ХВЄ. Хочу відзначити, що держава розуміє і цінує вклад, який ваша Церква робить в моральне оздоровлення, у моральне зміцнення і надання морального почуття гідності для всіх віруючих і для

кожного громадянина нашої держави в контексті усіх тих дуже складних, дуже неоднозначних викликів, які має наша держава.

І власне сенс вашого зібрання – у посланні для цілої нашої держави. У цьому його найбільше і найважливіше значення.

Говорячи про зовнішні виклики, унікально те, що Церква Християн Віри Євангельської відповідає на сучасному рівні. І має всі три елементи, які допоможуть розкритися всім тим внутрішнім важливим посланням для вірних. Це, по-перше, сучасна мова, доступна і зрозуміла для кожного. По-друге – це сучасні модерні засоби для того, щоб ці послання передати для всіх. У тому числі і використання технічних засобів, зрозумілих для кожної молодшої людини, і вони таким чином можуть отримати цей месидж. Ну і, звичайно, це розуміння сучасної місії. Місії, яка має вияв і в молитві, що вже творить чудеса.

Дуже приємно і почесно, що у Львові проходить таке зібрання. Це місто створило унікальну атмосферу – атмосферу взаєморозуміння. Кожна громада, кожна спільнота віруючих почувається тут вдома. Ми маємо таку свободу в нашій державі, яку не мали ніколи. Це дуже відповідально. І кожен представник влади повинен розуміти, що цей той дар, який треба оберігати, який треба максимально примножувати для

того, щоб мати можливість і самим виконувати свою місію, свою функцію, які Бог дав кожному члену нашої держави. І цей дар кожній церкві дозволяє розкритися і виконати все, що вона покликана виконувати.

В Україні не так вже і багато церков християн віри євангельської – загалом 2800. Але це той унікальний момент і унікальний факт, коли статистичні показники не відображають суті. У контексті останніх подій на Сході України ми розуміємо, що Церква ХВЄ – одна з тих спільнот, які, мабуть, найбільше постраждали і найбільший хрест підняли і несуть досі. І статистичні показники абсолютно бліді перед тим духовним наповненням кожної з цих 2800 громад.

Абсолютно безальтернативним є патріотичне служіння Церкви ХВЄ. Це той месидж, який, мабуть, найбільше розкрився в сучасних обставинах. Нині найтяжчий період для нашої держави. Чому нас спіткали такі випробування? А можливо, для того, щоб всі ті внутрішні моменти і пориви, які не могли розкритися до цього часу, знайшли своє втілення. Те, що було приховане, стає явним.

Дякую всім учасникам за жертвенну працю, за одухотворену молитву, яка надихає і дає сили. Бажаю максимальних здобутків і переконаний, що вже незабаром ми будемо говорити про третій, п'ятий і наступні такі ж зібрання. Хай Господь вам допомагає.

«Ми вибираємо бути людьми чи нелюдями»

Андрій САДОВИЙ.
Міський голова Львова.

Високодостойні єпископи, пастирі, священнослужителі, брати і сестри, дорогі львів'яни і гості нашого міста! Слава Ісусу Христу! Коли ви співали, мурашки ішли по тілу. Думаю, всі відчули в цьому залі велику Божу благодать. Тому що Бог там, де Його прославляють.

Недавно ішов на роботу і мав складний настрій. Дружина, бачивши це, надіслала мені на телефон повідомлення. Прочитав – і світліше стало на серці. А там було написано так: «Ми з вами не вибираємо країну, в якій народжуємося, ні часу народження, не обираємо народ, серед якого будемо жити. Ми вибираємо тільки бути людьми або нелюдями».

Ми люди, ми Божі діти. Ми живемо в дуже непростий час і не можемо передбачити, що чекає нас завтра, не знаємо, яке випробування пошле нам Бог, щоб зробити нас сильнішими. Але знаємо, що Він нас любить.

Що можемо і що повинні в цей час робити ми? Ми повинні любити Господа і любити ближнього свого. Щира молитва розколює камінь, робить наше серце відкритим для Бога.

Дякую всім вам за те, що ви сьогодні тут. Дякую за ту мудрість, яку ви несете, за жертву, яку ви віддаєте кожного дня. А ви віддаєте самих себе, бо любите Господа Бога.

Львів – це місто молитви. Це не всім подобається, і дуже часто на нас йдуть різні громи і гради. Але ніщо не здатне здолати це красиве місто, де живуть добрі, усміхнені люди, які моляться.

ВІРУЮ

Страх, що спасає

Здається, в останні місяці безодня землі розверзлася, і твань із пекла розлилася по цілій планеті. Світ шокований і розгублений. Чому стільки лиха? Де порятунк? Гуркіт численних вибухів у всіх кінцях землі, панічна метушня й гарячкові намагання правоохоронців захистити себе й людей на мить відволікли нас від інших бід: повеней, землетрусів, епідемій, загрозливих змін клімату... Та звісно ж, не надовго.

Усе це інколи наводить жах і на віруючих, та «не лякайтеся», — каже Ісус, — бо перш належить статися тому, але це ще не кінець» (Лк. 21:9). Ще не кінець... Отож те, що сьогодні відбувається, не найгірше. Світ, схоже, рухається в абсолютну безвихідь, так що будь-які заходи політиків, учених, ділових людей вже не подарують людям ані найменшої надії, всім стане очевидною марнота цих рятівних потуг. Та це вже й зараз видно.

Чому ж спіткало нас це лихо війни? Кажуть, що так написано й від нас нічого не залежить. Дуже зручна позиція для того, аби нічого не робити. Можна також багато говорити про покарання світу, і його є за що карати: за розпусту, злочинність, за все зло, що заподіяв протягом своєї довгої історії, за те, що зятато відкидав свого Творця, не прислухався до Його порад та незліченних попереджень. Усе це так, але існує ще одна причина.

У Бога безсумнівно є ще на планеті чимало тих, «що були призначені на життя вічне» (Дії 14:48), але досі не покалися, і їх треба якось повернути до істини. Адже за віком — останній час, скоро підхоплення Церкви, і Христос, за Своїм милосердям, не хоче кинути напризволяще жодної душі, якій відкрито двері до навернення.

Апостол Павло проводив євангелізацію в Коринті. Він добре попрацював і, очевидно, вважав свою місію завершеною. Але Господь, явившись у сновидінні, не дозволив йому йти далі: «...тому що в Мене багато людей у місті цьому» (Дії 18:10). І апостол ще півтора року служив у Коринті. Так утворилася там велика, потужна церква.

Ці залишки, — особлива категорія, що відійшла на узбіччя широких євангелізаційних шляхів, стала осторонь від багатотисячних закличних зібрань, лишилася глухою до голосу Духа Святого, що потужно лунав

багато років з усіх засобів масової інформації. Вони ще в сумнівах або й просто в невір'ї, зайняті важливими справами, складають великі плани на майбутній успіх, мріють про щастя, що здається їм таким близьким, варто лишень трішки напружитися, зібрати грошенят, від чогось відмовитися заради великої мети, когось перегнати, когось перемогти...

Цей перелік не має кінця. Хто ще має сили, той живе в примарних надіях на краще майбутнє. А світ сьогодні неначе на пательні. Полум'я під нею розгорається все сильніше, припікає з усіх боків. Буде дуже гаряче! Бо як їх приведеш до покаяння, коли вони не покалися в добрі часи! Власне, про це вже давно й написано: «Будьте милосердні до тих, які сумніваються; спасайте їх, вихоплюючи з вогню» (Юда 1:23). Буде страшно, буде голодно, буде спекотно, будуть затоплення, спалення, бомбардування... Але погляньмо на це очима Божими: Він ставить їх на край безодні лише з однією метою: нехай, побачивши перед очима неминучу смерть, вони нарешті заволають: «Боже, якщо Ти є, порятуй нас!».

Дещо дістанеться й нам, вірним Його. Якщо, скажімо, клімат різко погіршає в Донецьку, де віруючих небагато, то він зміниться й у Києві, де євангельських християн значно більше. До цього варто згадати і вдову з Сарепти (1 Цар. 17:10). Коли в країні лютував голод, ця праведна й глибоко віддана Богові жінка з сином цілком розділила долю свого народу, опинившись перед прямою загрозою смерті. Але Бог не забув за неї. Так може бути і з нами, християнами. Ніхто не застрахований від великих страждань, і якщо вони почнуть, то нехай вітхою нам буде те, що ми терпимо муки також і заради спасіння чоловіків та жінок, котрі ще «сумніваються», але яких Господь дуже хоче бачити в Царстві Небес. Своїх же Ісус захистить, хоча й випробує їхню вірність. Тому й написано: «Не лякайтесь...»

Колись экс-президент Л. Кравчук сказав: умовно можна розділити наших громадян на три категорії. Перша — це ті, які дуже люблять Росію; друга — ті, які дуже люблять свій бізнес; третя — ті, котрі люблять свою Батьківщину. На жаль, останніх обмаль, тому й рух наш до свободи такий повільний і драматичний, за

відомим принципом: три кроки вперед, два кроки назад.

Саме серед двох перших категорій найбільше тих, котрі «сумніваються». Не хотілося б по-християнському піддавати осуду Росію, але ж не секрет, що саме вона, її імперські амбіції та прагнення нав'язати свою волю усьому світові дали потужний поштовх до політичного, а потім і військового протистояння в багатьох кінцях планети. Наміри диктують і засоби їхнього здійснення: лукавство, обман, підступність, жорстокість — власне, все те, чим користувався диявол від часу своєї появи на землі.

Загалом же його наміри Євангеліє цілковито окреслює трьома місткими словами: «Вкрасти, вбити та нищити» (Ів. 10:10). І якщо витончене лукавство, добре замасковані під благо хижі наміри розгледіти пересічному обивателю непросто, то останні три означення відкрито й нахабно діють скрізь, їх видно всім, хто не сліпий. Які ж тут можуть бути «сумніви»!

Та ні, тут все зайшло значно далі. Тут віра. Віра в непогіршність свого вожда, у вищість свого народу, у якусь там божественну місію, що її нібито з нетерпінням чекає вся планета. Інколи такі явища називають азійським фанатизмом. Дуже схоже. А фанатизм, як відомо, не потребує ніяких фактичних підтверджень, не може бути порушений жодними поміркованими аргументами. І відповідна пропаганда та успіхи «вождя» на фронтах постійно зміцнюють цю божевільну віру.

Саме ця категорія населення особливо потребуватиме нашого милосердя, коли настане час їм прозріти. Дуже повчальний приклад такого прозріння продемонструвала Німеччина в роки останньої війни. На початку були шалені успіхи, народ безмежно вірив у геніальність свого очільника, запропонованої ним нової ідеології. Протверзіння прийшло лише після повної катастрофи країни.

Не думаю, що приклад Німеччини винятковий. Бог терпеливий, але не вічно любов Його буде грубо відкидатися. Не вічно будуть гинути мільйони ні в чому не винних чоловіків, жінок та дітей, не вічно пануватимуть несправедливість, жорстокість, брехня. Який уже був коханий у Адоная Ізраїль, та коли чаша беззаконня

переливалася через край, йому дівалося від Отця Небесного так, що й ворогам не побажаєш. Втратив і свою державу.

Якось років 15 тому відомий письменник Володимир Яворівський вів радіопередачу, і один з радіослухачів закинув йому: «Що ви так хвалите Україну, головне для людини, щоб у кишені порожньо не було, а в Росії життєвий рівень вищий». На це ведучий відповів: «Так. Але, може, то й добре для нас на цей час. Якби в нас життя було краще, вони б усі були тут». Пан Яворівський — людина світська, але в здоровій поміркованості йому не відмовиш.

Не маю для нашого східного сусіда жодних недобрих побажань — нехай не розвалиться який-небудь землетрус до каменя їхнього Кремля, нехай не розтане вічна мерзлота й не затопить Сибіру, нехай китайці не завершать успішно свою гібридну війну на російському Далекому Сході, що її ведуть тихо, але наполегливо, та якщо станеться в них що-небудь непередбачене їхнім «вождем», вони всі, хто вціліє, будуть тут, на землі, що її досі вважають своєю. Прибудуть, так би мовити, за нашим милосердям. Сподіваємося на милість Божу й до нас.

Друга категорія — це ті, що понад усе люблять свій бізнес. Ці люди, звичайно ж, не чинять відвертого зла, хоча ділова активність, особливо в прикордонних регіонах нашої країни, дуже сильно тхне криміналом. Такий підприємець разом із прибутками активно обростає гріхами, впевнено готуючи собі місце в пеклі. Життя його не надто райдужне, хоча й дає непоганий зиск. Він — немов той скелелаз без страховки: один непевний рух — і ти в прірві. Як зупинити цього шаленого альпініста, примусити його нарешті замислитися над метою свого життя, оцінити справжню вартість дарунків мамони? Якщо чоловік не опам'ятався досі, то спосіб спасти його від пекла лише один: повна катастрофа. У бізнесі, в сім'ї обвал усіх планів та надій. Може, вже з мотузкою в руках він таки промовить ті слова, що їх давно чекає від нього Ісус.

Гарну ілюстрацію до цієї теми пропонує нам Книга Буття (Бут. 13:11). Лот та Авраам вирішили розійтися: тихо, мирно, без звичних у таких випадках скандалів та судів. Якщо тобі туди, то мені сюди. Лот вибрав

околиці Йорданські, багатий край, прекрасний, немов рай Господній.

Чим керувався чоловік, роблячи такий вибір? Бізнес, як ми тепер кажемо. Ось родюча земля, де можна налагодити успішне товарне виробництво, а он два багаті міста, де все це можна вигідно продати. Усі інші важливі міркування: виконання волі Божої, бажання якнайкраще послужити Йому, зрештою, повага до Авраама відійшли на другий план.

Довгий час сподівання успішно втілювалися в життя. Лот перебрався в місто, обріс чималою сім'єю, зажив певного авторитету серед міс'ян. Але одного разу доля зрадила Лота. Одна біда, потім друга, третя... Якби не дві його дочки, що вціліли під час знищення Содому, то можна було б сказати, що Лот втрапив усе.

Доля Авраамового племінника — не винятковий випадок. Це закономірність для багатьох, котрі живуть за принципом: хапай сьогодні, а що буде завтра, життя покаже.

Третя категорія громадян — це люди, котрі люблять свою Батьківщину. Чимало з них брали участь у подіях на Майдані, чимало пішло добровольцями на фронт.

За яку Батьківщину вони ризикували життям? Звичайно, за ту, яка є нині, але більше, думаю, за ту, що має бути. За багату, сильну, справедливую, таку, що є справжньою матір'ю для своїх дітей, надійним благодійником для свого народу. Такі мрії подобаються Богові. Але патріотизм без Бога, патріотизм, що покладається на власні сили, слабкий і непевний.

Бог провів дуже багатьох через горнило війни, через видиму загрозу смерті. Кажуть: на війні невірних нема. Можливо. Але боюся, що більшість демобілізованих тепер у числі тих, хто «сумнівається».

Сумнівається, чи варто починати скромне благочестиве життя, коли доступно стільки солодких принад. У Бога є чимало методів, як нагадати таким людям про їхню каяття, про їхні сльози та благання про порятунк, звільнити від «сумнівів». Уся їхня марнота може спалахнути в одну мить без будь-яких пострілів. «Будьте милосердні до тих, які сумніваються; спасайте їх, вихоплюючи з вогню». Це звернення до нас, християн. Саме тут є особлива потреба в наших милосерді, мудрості та терпінні. Саме тут може вповні проявитися наша християнська любов, як, зрештою, і вдячність тим, хто прикрив нас своїми грудьми в лиху годину.

Віктор КОТОВСЬКИЙ.

• ВАРТО ЗАДУМАТИСЯ

Одного разу мене запросила в гості родичка. «Привіт, заходи на кухню», — такими словами зустріла мене Ірина. У кухні була її подруга. На кухонному столі лежали розкладені карти, але не звичайні, ігрові, а якісь особливі, з темним малюнком.

— Що це ви робите? — запитала я.
— А ми тут ворожимо.
— Що? — здивувалася я. — Хіба ви не знаєте, що ворожіння — це гріх, огидний для Бога?
— Та ну тебе, Ларисо, — відмахнулася від

Полтергейст на кухні

мене Ольга, подруга Ірини. — Вічно ти зі своїми повчаннями. Я ось свого Олександра у зрадді підозрюю, хочу з'ясувати, правда це чи ні, і що тут поганого?

— Це добром не закінчиться, — намагалася переконати я Ольгу. Але куди там! Вона кидала на мене скептичні погляди, зосередивши свою увагу на картах.

— А ти що хочеш довідатися? — запитала я Ірину. — Також підозрюєш свого чоловіка?

— Ні, — призналася Ірина, — мене його п'янки так допекли, що хоч з хати тікай. Ось, хочу з'ясувати, чи кине він коли-небудь пити. Тут вже я не витримала і прочитала їм лекцію про те, що за всіма цими ворожіннями і гороскопами стоїть сам диявол.

— Заспокойся. Ти, напевне, перегрілася на сонці, нічого страшного не трапиться.

Побачивши, що всі мої спроби переконати жінок зазнали поразки, я пішла геть.

Господи, просвітли їм розум — молилася по дорозі. А через два дні до мене зателефонувала Ірина.

— Ларисо! Що робити? У нас на кухні діються жахливі речі!

— Які? — відразу насторожилася я.

— Двері шафок самі відчиняються і зачиняються. А ми з Ольгою не можемо їх зупинити! Такий шум стоїть, жах!

«Догралися!» — зловтішно подумала я, але, упилавши себе на невдячному почутті, тут же покалася: «Господи, прости!».

— Отже, так, — почала я напоумляти свою родичку. — Ви зараз же припиняєте свої ворожіння, а ще краще — спаліть карти. Далі — попросіть в Бога прощення за цей огидний гріх і благайте про допомогу. Лише Господь може зупинити ваш полтергейст.

Я запропонувала їм постити й помолитися. Тепер жінки сприймали мої слова всерйоз і готові були виконувати все, що скажу.

Я розповіла про це своїм віруючим друзям і попросила їх помолитися, щоб Господь вирішив цю ситуацію.

«Дорогий небесний Отче! Прости Ірині й Ользі їх легковажність, їх страшний гріх. Прости й мені, що не змогла переконати їх залишити карти. Допоможи! Зупини цю сатанинську силу, яка господарює на їх кухні. В ім'я пролитої крові Ісуса Христа. Амінь!» — так зверталася я до Бога, розуміючи, що ніхто, окрім Нього, не може покласти край дії нечистих духів.

Через три дні Ірина зателефонувала знову. — Ларисо, дякую! Полтергейст припинився! Бог допоміг!

«Господи, прийми мою вдячність Тобі!» — проголошувала я в молитві до Бога.

Ця історія добре закінчилася, але все могло бути значно гірше. Коли люди через свою легковажність, незнання або ж свідомо відчиняють двері для впливу темних сил, їх очікують тяжкі і непередбачувані наслідки.

Лариса СЕНЦОВА.

Для душевної рівноваги

1. Завжди думайте тільки про добре! Людина така, як вона думає.
2. Вмійте дякувати! Вдячний ніколи нічого не потребує.
3. Не звеличуйтеся у власних очах. Пиха викривляє реальність. Пам'ятайте: «Бог гордим противиться».
4. Не лякайтеся труднощів. Страх паралізує волю і пригнічує дух!
5. Беріть уроки з невдач! Навіть невдалий досвід може збагатити життя.
6. Не зупиняйтеся на досягнутому. Немає межі досконалості.
7. Радійте життю!
8. Не дозволяйте грошам стати вашим господарем.
9. Турбуйтеся про щастя інших, і самі станете щасливими.
10. Довіртеся Богові. І ваше життя буде наповнене глибоким змістом і досконалою гармонією.

ВІРУЮ

Без Бога і без Євангелія зміни неможливі

Історія Реформації — великого руху, який розпочався в XVI ст. і проголосив необхідність повернення християнства від вплетених у нього язичницьких забобів до чистого вчення Біблії, — належить до одного з найважливіших періодів світової історії, позначаючи перехід від Середньовіччя до Нового часу.

Поняття свободи совісті, рівності людей незалежно від їхньої релігійної, національної, расової належності, рівності прав чоловіків і жінок, захист малозабезпечених, дітей, людей похилого віку та хворих, демократичні інститути влади — усе це результат саме Реформації. Це — один з небагатьох історичних рухів, який стояв на принципах повернення до євангельського вчення, утілення його принципів у повсякденне життя людей та держав. Рух, котрий чітко проголосив, що без Бога і без Євангелія неможливо змінити на краще ані життя людини зокрема, ані держави в цілому.

Цей рух започаткував новий напрям у християнстві (поряд із католицизмом і православ'ям) — протестантизм. Протестанти наголосували на тому, що людина отримує спасіння не через посередників та обряди, а через віру, даровану безпосередньо Богом, а єдине джерело Божої істини — Святе Письмо. У нашій країні у зв'язку з тривалим пануванням державної Церкви, а потім атеїстичної ідеології протестантські церкви зневажали іменували сектами, а їхніх членів — сектантами, прирівнюючи їх до фанатиків і темних, неосвічених людей.

При цьому майже ніде не згадувалося про те, що протестантизм — провідна релігія у Великій Британії, Німеччині, Швеції, Данії, Норвегії,

Фінляндії, США, Австралії, Канаді, тобто у провідних економічно й культурно розвинених країнах, населення яких темним, відсталим, бідним і фанатичним аж ніяк не назвеш.

Причини Реформації

Реформація докорінно перебудувала всі основи життя суспільства, і саме їй ми завдячуємо тими досягненнями і свободами, якими володіємо сьогодні. Її надзвичайний успіх цілком можна порівняти з перемогою ходою раннього християнства за часів Римської імперії, коли маленька група переслідуваних апостолів підірвала міць язичницького світу. Проповідь скромних реформаторів також похитнула непорушну міць середньовічної Церкви.

Цим винятковим успіхом Реформація передусім завдячує таким основним чинникам.

По-перше, страшний зловживання середньовічної Церкви, а особливо торгівля індульгенціями, що стала останньою краплею в чаші народного терпіння, викликали протест практично всіх верств населення. Натомість Реформація намагалася представити Євангеліє вільним від людських переказів та зловживань. По-друге, постійні утиски церковної інквізиції, система постійного контролю довели терпіння людей до межі. А Реформація проголосила принципи свободи совісті та рівності людей перед Богом.

По-третє, непомірні претензії духовенства викликали невдоволення значної частини князів та герцогів. Під час подальшого розвитку реформаційних учень плоди Реформації з часом привели до відокремлення Церкви від держави та зміцнення великих національних держав.

По-четверте, система середньовічної Церкви жорстоко переслідувала будь-яке прагнення до знань та науки. Реформація ж закликала до загального просвітництва всіх верств населення.

Однак основна причина зародження Реформації містилася в духовній площині: люди нарешті пізнали довго приховану істину про те, що Бог — Спаситель людини, а не лише Суддя, Котрий прагне покарати, і кожен може особисто спілкуватися із

Христом та безпосередньо отримувати Його любов і благодать. А Церква навчала, що єдиний шлях спасіння людей — у її руках.

У рамках однієї статті безумовно неможливо охопити всі досягнення, які принесла Реформація людству. Тому обмежимося лише оглядом основних досягнень Реформації, яка чітко продемонструвала, що віра — це не просто умовне поняття, вона докорінно змінює як життя всього суспільства в усіх його сферах, так і життя окремої людини.

Цілі євангельського протестантизму можна виразити словами апостола Павла: «Христос визволив нас для свободи, тож стійте в ній і не впрягайтеся знову в ярмо рабства» (Гал. 5:1). Християнська свобода здобута безмежною ціною — жертвою Ісуса Христа на хресті. Проте лише ті, хто насолоджувався цією свободою, спроможні правильно оцінити її.

Реформація спочатку була суто релігійним рухом. Але згодом вона показала, яку дивовижну силу впливу має релігія в історії. А все почалося із запитань: що має зробити людина, щоб спастися? Як грішник може бути виправданий перед Богом та як йому заспокоїти муки сумніння? Реформатори передусім дбали про спасіння людей, про славу Христа та перемогу Його Євангелія. Усі політичні й національні інтереси вони підпорядковували релігії.

Однак реформатори «були живими людьми, котрі жили в «живий» час. Вони були не песимістами, а оптимістами, людьми дії, а не лише мислителями. Це були ширі, сильні люди, сповнені надій, вільні від egoїстичних мотивів та цілей. Реформація усунула перешкоди, які середньовічна Церква ставила між Христом як єдиним Посередником між Богом і людиною та зробила Його Євангеліє доступним для кожного, відмінивши необхідність отримувати дозвіл священників.

Реформація була поступовим поверненням до не спотвореного людськими переказами Слова Божого і саме тому вважалася великим досягненням. Це було початком відродження первинного християнства.

О.А.ОПАРІН,
доктор медичних наук, професор

Через 500 років після Реформації

26 серпня 2016 року Президент України Петро Порошенко підписав Указ про відзначення в Україні наступного року 500-річчя Реформації.

Президент наголосив на історичній ролі цієї події в становленні Європи, в утвердженні ідеї рівності прав і свобод людини, здійсненні наукових відкриттів, розвитку різних соціальних інституцій, економічних, суспільних, релігійних, культурно-виховних тощо.

Ще одним мотивом підписання Указу було відзначення важливої ролі протестантських Церков в історії сучасної України, особливо з урахуванням великої соціальної та гуманітарної місії, яку звершують українські протестанти.

Указ Президента передбачає проведення протягом 2017 року великої кількості потужних заходів на території всієї України. Президент доручив уряду розробити план цих заходів до початку наступного року, а центральним і місцевим органам влади — сприяти їх проведенню. Усі події з приводу відзначення 500-річчя Реформації спрямовані на підвищення рівня духовності та освіченості народу.

Реформи починаються з серця...

В Україну Реформація прийшла пізніше. На жаль, у XVI-XVII ст. вона не змогла утвердитися на українській землі, але її ідеї вплинули на нашу історію та життя суспільства.

З огляду на це Рада Євангельських Протестантських Церков України проголосила наступний рік — 2017 — роком Реформації й ініціювала проведення в Україні заходів, спрямованих на підвищення рівня духовності та освіченості громадян. Таку ініціативу підтримав Президент України Петро Порошенко, який підписав Указ № 357 «Про відзначення в Україні 500-річчя Реформації».

Глава держави зазначив, що протестантські Церкви відіграли важливу роль у розвитку релігійної, культурної та соціальної сфери України. Вони мають давню та багату історію, тому ця подія повинна відзначатися на державному рівні в загальнонаціональному контексті.

Підписання цього Указу — важливий крок на шляху до побудови демократичної цивілізованої, прогресивної держави. Наша країна стоїть на порозі важливих змін, значення яких ми зможемо оцінити лише згодом. Події останнього часу засвідчили, що український народ готовий докласти максимальних зусиль для зміцнення нашої держави, готовий відстоювати цінності, налаштований на співробітництво і партнерство заради миру, злагоди та процвітання на рідній землі.

Ми переживаємо найскладніші часи за всю історію незалежності України. Нам необхідно подолати економічну кризу, побороти корупцію, провести реформи в усіх сферах життя. А це потребує передусім духовного відродження та зміни світоглядних орієнтирів нашого суспільства. Адже жодні реформи в країні неможливі без реформ у серцях людей. Орієнтирами для нас повинні стати виконання Закону Божого, щира віра, освіта рідною мовою, свобода слова, розуміння праці як служіння Богові та людям.

Значення Реформації для всього Європейського континенту складно переоцінити.

По-перше, Реформація декларувала повернення до біблійних першоджерел християнства, затвердила ідею про те, що в питаннях спасіння

У 2017 році весь світ відзначатиме 500-річчя Реформації, яка докорінно змінила історію середньовічної Європи. Адже реформи відбулися не лише в духовному, але й у культурному, економічному та політичному житті суспільства. Протестантські країни стали світовими лідерами соціального та економічного прозвитку й залишаються такими донині.

та віри немає посередників. А отже, усі мають прямі стосунки з Богом і несуть відповідальність насамперед перед Ним за дотримання законів Господніх і державних.

По-друге, вона змінила світогляд людей та їхнє ставлення до праці. Виявилось, праця може бути служінням і способом прославити Бога. Не лише священники та церковні діячі здатні служити Богові, як це вважалося раніше, а кожен — власною професійною діяльністю.

Україна сьогодні стоїть перед завданням реформ, утвердження поваги до закону, людського життя, приватної власності, а також особистої відповідальності громадян за те, щоб змінювати світ, не покладаючись лише на владу та уряд. Ми всі маємо можливість служити суспільству. Кожен на своєму місці.

Михайло Грушевський, український історик, визначний громадський діяч, голова Центральної Ради Української Народної Республіки (1917-1918) у своїй праці «Реформація та її відгомін по Україні» зробив висновок: «Український корабель плыв повними вітрилами під вітром Реформації і спустив вітрила, коли цей вітер опав, і не стало цих сміливих союзників ні їх бадьорих прикладів».

Духовні принципи Біблії стали двигуном Реформації, і ми намагатимемося дослідити їх глибше та донести до народу України під час святкування ювілею цієї сторінки історії. Спільними зусиллями ми маємо сформувати суспільство активних, відповідальних, освічених людей, готових брати ініціативу у свої руки та вести нашу країну в правильному напрямку.

Реформи дадуть результат, коли стануть основою нашого життя. Якщо Бог буде в серці кожного — ми побудуємо ту країну, про яку мріємо. Разом!

**Рада Євангельських
Протестантських Церков
України.**

На Прикарпатті готуються до відзначення 500-річчя Реформації

В Україні почалася підготовка до масштабного святкування наступного року 500-річчя Реформації.

21 жовтня в Києві відбулася Всеукраїнська робоча нарада регіональних оргкомітетів, у якій взяла участь і делегація з Івано-Франківська.

Під головуванням координатора центрального оргкомітету, народного депутата декількох скликань, очільника Міжфракційного депутатського об'єднання «За духовність, моральність та здоров'я України» Павла Унгуряна делегати з різних областей нашої країни отримали організаційний та медійний плани на 2017 рік.

Про підготовку плану заходів у рамках відзначення 500-річчя Реформації на Прикарпатті (відповідно до Указу Президента України №357/2016) 28 жовтня говорили на робочій нараді в ОДА, в якій взяли участь представники влади, держслужбовці, представники протестантських спільнот міста.

«Відзначення річниці Реформації — це не суто релігійний чи протестантський рух. Це соціально-просвітницький рух, який покликаний реформувати країну, — пояснив член робочої групи науковців при міжфракційному депутатському об'єднанні за духовність, моральність і здоров'я нації Олег Шеремета. — Ми бажаємо, щоб Україна максимально ефективно засвоїла уроки історії і духовно й економічно відродилася».

На Івано-Франківщині планується провести ряд заходів, які розпочнуться у грудні цього року. На початку місяця планується тематична прес-конференція. 26 грудня — святковий урочистий концерт «Україна та Європа святкують Різдво разом», який буде своєрідним відкриттям року Реформації. У січні та лютому 2017 року

планується проведення обласних, міських та районних мотиваційних фестивалів «Назустріч Реформації».

У березні-травні в навчальних закладах області проводитимуться круглі столи, форуми, семінари. У квітні, напередодні Великодня, пройде акція «Чисте серце — чисте місто». У травні-червні пройде місяць Реформації в області. Протягом літа проводитимуться різноманітні вуличні акції: фестивалі, велопробіги, молодіжні заходи, соціальні акції, флешмоби, табори тощо. А головне свято відбудеться 17 вересня 2017 року в Києві.

Заступник голови Івано-Франківської обласної державної адміністрації Ігор Пасічник наголосив, що влада максимально сприятиме проведенню всіх заходів.

ВІРУЮ

Мобільна антропологія

Мабуть, ніщо за останній час не змінило наше життя так, як мобільний телефон. Ми вже не владні навіть над власним часом! Уявіть: ви довго збиралися відвідати давнього друга, але ніяк не могли вирватися зі щоденної суєти. І ось коли ви нарешті, залишивши всі діла, перетнули півміста і наперед насолоджуєтеся довгоочікуваною бесідою, у цю ж саму мить хтось натискає кілька кнопок свого мобільника і миттєво здобуває право на розмову з вашим співрозмовником, і ви нічого не можете з цим вдіяти.

Коли на початку 90-х років минулого століття я їздив в арктичну експедицію, листування було єдиним штатним способом підтримувати зв'язок з сім'єю. Листи доставляв на острів корабель, що припливав двічі на місяць. Наскільки ж дорогоцінним було кожне послання! Тоді «марш пінгвінів» можна було спостерігати не тільки в Антарктиді. Ледве зачувши довгоочікуваний гудок корабля, полярники — ще годину тому міцні чоловіки, «полярні вовки» — вивалилися на вулицю, мовби ведені стадним інстинктом, збивалися, подібно до ватаги пінгвінів, і єдиною масою плавно рухалися вздовж берега в напрямку порту, зачаровано дивлячись на судно, що поволі наближалось.

Десять там, у темних надрах його промерзлого трюму, лежало щось найдоржче для нас тої миті — кілька списаних листків із зошита в клітинку, складених в конверті. Затамувавши подих, ми спостерігали за швартовкою, оглядом корабля береговими службами і початком розвантаження, поки нарешті над фальшбортом не спливав завітний голубий контейнер з білим написом «Пошта». Кранівник обережно опускав його на вантажівку, і вся ватага, розвернувшись, ішла вслід за вантажівкою, щоб перед будівлею відділення зв'язку продовжувати очікування, поки пошта не буде розсортована.

Якщо з якихось причин ваш лист не потрапив на цей борт, очікування продовжувалося ще на два тижні, після чого винагороджувалося подвійно — ви одержували зразу два листи: старий і новий. У цих листах не було якоїсь термінової інформації, здатної застаріти. Для позаштатних випадків у нас були і телефон, і телеграф, і радіозв'язок. Але в цих листах було щось більше — відчуття домашнього тепла, почуття сім'ї, єднання з тими, хто тебе любить і тебе чекає.

Сьогодні якби я був на іншому кінці континенту чи за океаном, я весь час «на зв'язку», на інформаційній прив'язі. Завдяки SMS-кам я постійно інформований про всіх моїх близьких, а вони — про мене. Але, як сказав поет, «щось головне пропало». Термінове володіє цією дивною властивістю — витіснити важливе.

Може, не тільки ксенофобія і страх залишитися без заробітку спонукали кремлівських переписувачів XVI століття, які «заради заздрості багато ересей задумували» проти прибулого бакалавра Краківського університету Івана Федоровича. Треба ж що задумав: на Нікольській, прямо в центрі Москви, демонською машиною Слово Боже друкувати! Як може тупий відтиск друкарського преса замінити живі букви, любовно виведені вмілою рукою майстра?

А може, я просто старію? Кожен новий вік приносить нові форми комунікації, і нарікати чи противитися марно. Я ж і сам не великий прихильник рукописання.

Врешті-решт, мобільний телефон — це зручно. І, як все в цьому світі, сам собою він не є ні благословенням, ні прокляттям, але стає як прокляттям, так і благословенням залежно від того, як ним користуватися. Він може не тільки відволікати від чогось важливого, а й нагадувати про головне. Наприклад — про основи біблійної антропології, вчення про людину.

Мобільник — чудовий приклад втіленого задуму, речі, що має призначення. Він — витвір свого творця, і творець добре знав, для чого призначено цей пристрій. А навіть дитина знає — щоб телефон міг зв'язатися з мобільним оператором, вам потрібно перебувати в відповідній зоні покриття. Крім цього, у вашому телефоні повинна бути sim-карта саме цього оператора. Якщо ж цих умов не дотримуватися, телефон не виконає те, для чого був створений, і його існування стає безглуздом, яким би красивим, модним він при цьому не був.

Кожен з нас в деякому сенсі є таким телефоном. Ми були створені, щоб перебувати в контакт з найбільшим Оператором у всесвіті — його Творцем. Йому не потрібний ніякий роумінг — його покриття безмежне. Проблема в тому, що від народження ми позбавлені божественної sim-карти. Свого часу людство, послухавшись лукавого, вибрало життя без зв'язку з Творцем і, не бажаючи залежати від Нього, позбулося карточки присутності в нас Божої любові. У результаті ми перетворилися на купу матерії — як і раніше, чудово і дивно організованої, але абсолютно безглуздої. І нічим, ні працею, ні майном, ні навіть самим нашим безглуздом земним життям ми не в змозі заплатити за втрачене божественне коріння — «...коли бхто давав за кохання маєток увесь свого дому, то ним погордили б зовсім» (Пісн. 8:7).

Добра Новина в тому й полягає, що Христос Сам віддав нам Свою, непошкоджену sim-карту, щоб ми не залишалися втраченими. З любові до нас Він зважився на втрату власного зв'язку з Небесним Отцем.

Тому-то й звучать з хреста слова: «Боже Мій, Боже Мій, — нащо Мене Ти покинув? Далекі слова мого зойку від спасіння мого!» (Пс. 22:2). І Отець, люблячи Сина, відновив його карту, воскресив його з мертвих. В оригіналі грецьке слово anastasis, яке традиційно перекладають як

«воскресіння», власне, і означає «відновлення». І тепер кожен, хто приймає дар Ісуса Христа, одержує сертифікований Оператором дублікат його картки, його запоруку, печатку Духа Святого, відновлює втрачену можливість єднання зі своїм Творцем.

Однак наявність картки — умова необхідна, але не достатня. На екрані вашого мобільника є індикатор якості зв'язку — частотік рисочок, що збільшуються. І він не завжди однаковий навіть у зоні покриття — частотні перешкоди і перепони погіршують зв'язок аж до повної його втрати.

Свавілля, гордіня, суєта, нарікання, зневажливість, пихатість, страх, невірство — коли ці шуми забивають сигнал Божої любові, кількість рисочок-індикаторів нашого зв'язку з Творцем все зменшується й зменшується. Тому «блажен муж, що за радою несправедливих не ходить, і не стоїть на дорозі грішних, і не сидить на сидінні злоріків» (Пс. 1:1). І «товариство лихе псує добрі звичаї!» (1 Кор. 15:33).

Якщо нам доводиться бути в такого роду місцях, наше завдання — докласти всіх зусиль, щоб зберігати такий необхідний для нас зв'язок з Оператором, повчаючи самих себе псалмами, і словесами, і піснями

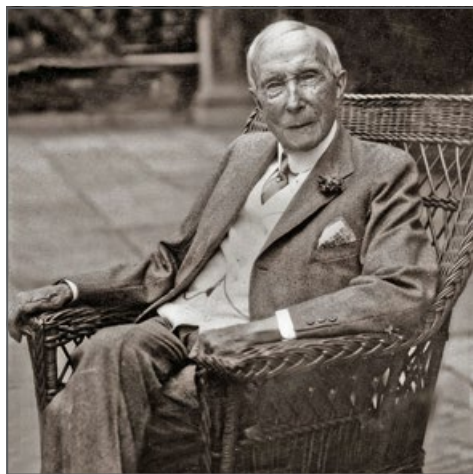
духовними, прославляючи в серцях наших Господа, «дякуючи завжди за все Богові й Отцеві в Ім'я Господа нашого Ісуса Христа, корячися один одному у Христовім страху» (Еф. 5:19-21).

Але й цього недостатньо — необхідно, щоб батарея телефону завжди була заряджена. Таким заряджувальним пристроєм є церква — зібрання вірних, де перебуває Святий Дух і де черпає сили «батарея» нашого духа. Ми «заряджаємо» свої «духовні батареї», перебуваючи «в науці апостольській, та в спільноті братерській, і в ламанні хліба, та в молитвах» (Дії 2:42).

Писання вчить: «І уважаймо один за одним для заохоти до любові й до добрих учинків. Не кидаймо збору свого, як то звичай у деяких, але заохочуймося, і тим більше, скільки більше ви бачите, що зближається день той» (Євр. 10:24-25).

Напевне, багатьом іншим корисним богословським істинам міг би ще навчити нас мобільний телефон, але, пробачте — мені хтось телефонує. Термінове знову бере гору над важливим.

Сергій ГОЛОВІН.
Президент Християнського науково-апологетичного центру.

Сьогодні ім'я Рокфеллер — синонім до таких слів, як успіх, слава і гроші. Наприкінці XIX століття Джон Рокфеллер «сколотив» собі статки, які сьогодні дорівнюють 253 мільярдам американських доларів! У години пік він контролював 90 відсотків всієї американської нафти, що, за даними журналу Fortune, робить його найбагатшою людиною в історії Америки (і всього світу відповідно). Але мало хто знає, що Джон Рокфеллер був ревним баптистом, пожертвував свою першу десятину в 16 років і ніколи в житті не пробував алкоголь і тютюну.

Джон Рокфеллер народився в дуже бідній сім'ї. Його батько покинув їх, коли Джон був ще маленьким, тому хлопець змушений був йти на роботу в підлітковому віці. Перша робота клерком приносила йому копійки, але за рекомендацією матері, одержавши першу зарплату, він пожертвував від неї десять відсотків у місцеву церкву.

Якісно виконуючи свою роботу, молодий Джон почав вимагати у працедавця

Як баптист став найбагатшою людиною світу

підвищення зарплати, а коли той відмовився, 20-літній хлопець разом із братом вирішив заснувати свою компанію.

Почавши свій бізнес з гасу і своєчасно переключившись на бензин, Рокфеллер зміг зібрати статок, що дорівнював півтора відсотка економіки всієї країни. Працюючи не покладаючи рук, він став найзнаменитішим капіталістом в історії Америки.

Кажуть, що в підлітковому віці у Джона Рокфеллера було дві мрії: перша — прожити 100 років і друга — заробити 100 тисяч доларів. До першої він трохи не дотягнув, померши у віці 98 років, ну а з другою в нього вийшло зовсім непогано.

Ось п'ять правил нафтового магната.

Перше — залишатися самим собою. Попри своє казкове багатство Рокфеллер щодня їхав на роботу громадським транспортом. Кажуть, що в його домі були звичайні меблі, і він купував собі костюм раз на рік. Іншими словами, багатство його не зіпсувало.

Друге правило — віра в Бога. Джон народився в християнській сім'ї і належав до баптистської церкви, яка виступала за відміну рабства. Переїхавши в Нью-Йорк, Джон відразу почав служити в церкві. Він викладав у недільній школі, проповідував і навіть час від часу підмітав підлогу. Для нього віра була рушійною силою, він вважав її джерелом свого доходу. «Я вірю, що вміння робити гроші — це Божий дар. Це мій обов'язок як християнина — по-перше, робити гроші, а по-друге, якомога

більше роздавати їх бідним», — говорив він.

Третє правило — завзято жертвувати. Почавши з десятини, Джон збільшував свої пожертвування, поки не став найбільшим філантропом всіх часів. Рокфеллер постійно жертвував фінанси в церкві, на місії, на медицину і освіту. На його пожертви були побудовані знамениті University of Chicago, Rockefeller University (24 випускники цього університету одержали Нобелівську премію) і штаб-квартира ООН в Нью-Йорку. Наприкінці свого життя Джон віддав більшу частину всього свого маєтку на благодійність.

У 50-річному віці він відійшов від бізнесу, щоб повністю присвятити себе доброчинності. Для цього він навіть найняв баптистського служителя Фредеріка Гейтса, щоб той допоміг йому роздавати його багатства. Фредерік говорив: «Містере Рокфеллер, ваша фортуна котиться на вас, як лавина. Ви повинні віддавати її швидше, ніж отримуєте. Бо інакше вона роздушить вас, ваших дітей і навіть внуків!».

Четверте — вміння конкурувати. Іноді вважають, що Джон прибирав конкурентів будь-якою ціною, але це не так. Коли він починав виробництво бензину, головними його завданнями були низькі ціни і якість обслуговування. У той час автомобілебудування тільки зароджувалося, тому пальне продавалося лише у визначених місцях. Заснована ним компанія Standart Oil пропонувала людям безплатну доставку додому. Дотримуючись високої якості і пропонуючи

доступні ціни, Рокфеллер справді витісняв своїх конкурентів. Як правило, якщо в місто приходив Standart Oil, усі конкуренти змитували вудочки.

І п'яте правило — своєчасно перебудуватися. У 1867 році Джон почав заробляти гроші на гасі, який у той час був дуже необхідним, адже його використовували як пальне для газових ламп.

Але коли в 1879 році Томас Едісон представив світові електричну лампочку, над бізнесом Джона нависла загроза. Гас, який використовувався в газових лампах, поволі витіснявся з ринку новим винаходом.

Розуміючи, що часи змінюються, Джон вирішив переключитися з гасу на бензин. Найнявши на роботу кількох хіміків, Рокфеллер побудував нафтопереробний завод і заснував нову компанію під назвою Standart Oil. Із збільшенням кількості автомобин буквально за кілька років компанія в Сполучених Штатах стала монополією, на яку працювало 100 тисяч чоловік.

Сьогодні перебіги багатьох застать зненацька. Час невпинно змінюється, і компанії, які цього своєчасно не зрозуміли, відходять з бізнесу.

У 1911 році з особистої ініціативи президента Рузвельта компанію Standart Oil антимонопольний комітет поділив на 32 компанії. Сьогодні такі гіганти, як Chevron, ExxonMobil, Esso — прямі нащадки колишньої знаменитої компанії Standart Oil.

Ці вірші — лише мала частина з близько 500 віршів про молитву в Біблії. Але й вони можуть дати відповіді на питання, чому Бог не відповідає на молитву, як і за що правильно молитися.

Чому Бог не відповідає на молитву

«Хто відхилив вухо своє, щоб не слухати Закону, то буде огидна й молитва того» (Прип. 28:9).

«Бо очі Господні — до праведних (навернених), а вуха Його — до їхніх прохань, а Господнє лице проти тих, хто чинить лихе!» (1 Петр. 3:12).

«Бажаєте ви — та й не маєте... бо прохаєте на зло, щоб ужити на розкоші свої» (Як. 4:2-3).

«Що зветь ви Мене: «Господи, Господи», та не робите того, що Я говорю?» (Лк. 6:46).

«Догодити ж без віри не можна. І той, хто до Бога приходить, мусить вірувати, що Він є, а тим, хто шукає Його, Він дає нагороду» (Євр. 11:6).

Як правильно молитися

«А як молитесь, то не будьте, як ті лицеміри, що люблять ставати й молитися по синагогах та на перехрестях, щоб їх бачили люди. Поправді кажу вам: вони мають уже нагороду свою! А ти, коли молишся, «увійди до своєї комірчини, зачини свої двері і помолися Отцеві своєму, що в таїні; а Отець твій, що бачить таємне, віддасть тобі явно. «А як молитесь, не проказуйте зайвого, як ті погани, — бо думають, ніби вони будуть вислухані за своє велемовство. Отож не вподобляйтесь їм, бо знає Отець ваш, чого потребуєте, ще раніше

за ваше прохання!» (Мт. 6:5-8).

«Ви ж молитесь отак: «Отче наш, що єси на небесах! Нехай святиться Ім'я Твоє, нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі. Хліба нашого насущного дай нам сьогодні. І прости нам довги наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим. І не введи нас у випробування, але визволи нас від лукавого. Бо Твоє є Царство, і сила, і слава навіки. Амінь». Бо як людям ви простите прогріхи їхні, то простить і вам ваш Небесний Отець. А коли ви не будете людям прощати, то й Отець ваш не простить вам прогріхів ваших. А як постите, то не будьте сумні, як оті лицеміри: вони бо змінюють обличчя свої, щоб бачили люди, що постять вони. Поправді кажу вам: вони мають уже нагороду свою!» (Мт. 6:9-16).

Коли Йова попросили звернутися до одного зі святих, то Йов відповів: «Ану клич, — чи є хто, щоб тобі відповісти? І до кого з святих ти вдаєшся?» (Йов. 5:1). Лише Бог може дати спасіння і відповіді на молитву. А молитися святим — це вчення не Бога, а людей. Ніхто з біблійних героїв не молився святим.

«А я б удавався до Бога і на Бога б поклав свою справу, — Він чинить велике та недослідиме, предивне, якому немає числа... В шістьох лихах спасає тебе, а в сімох не дістає тебе зло» (Йов 5:8-9, 19).

«Ще поправді кажу вам, що коли б двоє з вас на землі погодилися про всяку річ, то коли вони будуть просити за неї, — станеться їм від

Мого Отця, що на небі! Бо де двоє чи троє в Ім'я Моє зібрані, — там Я серед них» (Мт. 18:19-20).

«Через це говорю вам: Усе, чого ви в молитві попросите, вірте, що одержите, і сповниться вам» (Мр. 11:24).

«Але нехай просить із вірою, без жодного сумніву. Бо хто має сумнів, той подібний до морської хвилі, яку жене й кидає вітер. Нехай бо така людина не гадає, що дістане що від Господа» (Як. 1:6-7).

Пильнуймо за своїми словами в молитві:

«Не квапся своїми устами, і серце твоє нехай не поспішає казати слова перед Божим лицем, — Бог бо на небі, а ти на землі, тому то нехай нечисленними будуть слова твої!» (Екл. 5:1).

Прощаймо ближнім, тоді відпущаться і наші гріхи.

«І оце та відвага, що ми маємо до Нього, — що коли чого просимо згідно волі Його, то Він слухає нас. А як знаємо, що Він слухає нас, чого тільки ми просимо, то знаємо, що одержуємо те, чого просимо від Нього» (1 Ів. 5:14-15).

«І коли що просити ви будете в Імення Моє, те вчиню, щоб у Сині прославився Отець. Коли будете в Мене просити чого в Моє Імення, то вчиню. «Якщо ви Мене любите — Мої заповіді зберігайте! І вблагаю Отця Я — і Вішителя іншого дасть вам, щоб із вами повік перебував, — Духа правди, що Його світ прийняти не може, бо не бачить Його та не знає Його. Його знає ви, бо при вас перебуває і в вас буде Він» (Ів. 14:13-17).

«І коли стоїте на молитві, то прощайте, як маєте що проти кого, щоб і Отець ваш Небесний пробачив вам прогріхи ваші. Коли ж не прощаєте ви, то й Отець ваш Небесний не простить вам прогріхів ваших» (Мр. 11:25-26).

«Просить — і буде вам дано, шукайте — і знайдете, стукайте і відчинять вам; бо кожен, хто просить — одержує, хто шукає — знаходить, а хто стукає — відчинять йому» (Мт. 7:7-8).

«Ісус же промовив у відповідь їм: «Поправді кажу вам: Коли б мали ви віру і не мали сумніву, то вчинили б не тільки як із фіговим деревом, а якби й цій горі ви сказали: «Порушся та кинься до моря», — то й станеться те! І все, чого ви в молитві попросите з вірою, — то одержите» (Мт. 21:21-22).

«І коли що просити ви будете в Імення Моє, то вчиню, щоб у Сині прославився Отець» (Ів. 14:13).

«Через це говорю вам: Усе, чого ви в молитві попросите, вірте, що одержите, і сповниться вам» (Мр. 11:24). «Отож хочу я, щоб мужі чинили молитви на кожному місці, підіймаючи чисті руки без гніву та сумніву» (1 Тим. 2:8).

За що молитися

«Бажаєте ви — та й не маєте, убиваєте й заздрите — та досягнути не можете, сваритеся та воюєте — та не маєте, бо не прохаєте, прохаєте — та не одержуєте, бо прохаєте на зло, щоб ужити на розкоші свої» (Як. 4:2-3).

Біблія про молитву

Духовний світ: Ісус сильніший за диявола

Ця історія — не жарт. Вона показує реальні події в житті людей, які потрапили в біду. Ми не бачимо той світ, але він існує. Тому всі ваші турботи і занепокоєння покладайте тільки на Ісуса, бо Він турбується за вас. Ісус сильніший за будь-яку нечисту силу. Тримайтесь за Нього, покладайтесь на Нього, не засмучуйте Його.

Ще сталося давно, ще на початку 1959 року. Одного разу нам зателефонував зубний лікар. Він розпитував про наше «телефонне» служіння, цікавився, як ми його проводимо, з якою метою і для кого. Отримавши відповіді на запитання, він заявив про своє бажання приїхати і особисто відвідати нас, тому ми призначили йому зустріч.

Коли він приїхав, то поведився якось нервово. Ми помітили, що він пильним поглядом намагався пізнати наші погляди, і відчували навколо себе недобру атмосферу. Складалося враження, що він намагався нас заворожити.

Оскільки я і мій напарник почувалися однаково, ми на короткий час відійшли, щоб помолитися. А повернувшись, виявили, що наш відвідувач пішов близько півгодини тому. Після його відходу ми почувалися наче зараженими його зловісним впливом і тому широко помолилися про очищення.

Наступного ранку дантист знову зателефонував і запитав, чи не пережили ми чогось-небудь минулої ночі. Ми запитали, а що, власне, ми повинні були пережити, але він тут же повісив трубку. Це повторилося знову наступного ранку, і коли він удруге кинув трубку, його поведінка надзвичайно спантеличила нас.

Минуло кілька днів, і лікар знову зателефонував. Цього разу він попросив нас молитися за нього і зізнався, що диявол дав йому особливі вказівки боротися з нашим «телефонним» служінням. Будучи в дуже непростій ситуації, він розповів, що ще студентом вирішив служити дияволу, і хоч йому хотілося б послухатися нашої поради, — для нього нема дороги назад.

Через кілька днів чоловік знову зателефонував і у відчаї сказав, що намагався вбити нас, але його метод не спрацював і повернувся проти нього самого. На його думку, у нас перебуває значно могутніша сила, ніж та, якою володіє він. Він не міг прийняти Слово Боже, тому що належав сатані.

Наступного дня до нас прийшла поштова листівка. На ній у правому верхньому кутку був намальований хрест, а під ним напис: «Коли ви одержите цього листа, я буду мертвий». Незабаром після цього нам зателефонували з поліції і повідомили, що дантист застрелився. Вони знайшли його тіло, що лежало поруч з магичною книгою.

Цей нещасний чоловік багато років мучив людей, але контакт з дияволом привів його до власної загибелі. Тут ми бачимо наочний приклад того, що сила Ісуса Христа набагато перевищує силу сатани. Це доказує також, що молитва християнина не буває даремною! Ісус переміг і пекло, і диявола. Той, Хто в нас, більший від того, хто у світі. Він позбавив диявола влади, «роззброївши влади й начальства, сміливо їх вивів на посміховисько, — перемігши їх на хресті!» (Кол. 2:15).

Вернар АЛЕБЮХЛ.
Євангеліст, Швейцарія.

Чотири чуда Ізраїлю

Держава Ізраїль — одна з наймолодших у світі. Її територія удвічі менша, ніж територія Швейцарії, а населення — менше, ніж у Берліні. Після нацистського геноциду євреї відчинили брами своєї держави німецьким громадянам, паломникам, дипломатам і тим, хто вивчає Біблію. Вони не збираються мстити. Євреї — оптимісти. Вони живуть серед вороже налаштованих народів, однак не втрачають надії на мирне життя.

У 1974 р. професор Бар-Іланського університету Е. Лопіді прочитав у Цюриху лекцію під назвою «Чотири чуда в Ізраїлі».

Перше чудо — це воскресіння «мертвої» давньоєврейської мови. На початку XX століття жодна єврейська дитина не вважала іврит рідною мовою. Єврейські іммігранти із 121 країни розмовляли більше ніж на 70 мовах. Філологи стверджували, що мертву мову неможливо воскресити і пристосувати до сучасних умов.

Сьогодні на івриті пишуться праці з різних галузей сучасної науки. Ізраїльські школярі, оглядаючи в музеї біблійні рукописи, знайдені біля Мертвого моря, які були написані близько двох тисячоліть тому, читають їх з такою легкістю, як в інших країнах — газети.

Друге чудо — створення класу землеробів. У діаспорі євреї оволодівали всіма професіями, однак не існувало (за рідкісним винятком) класу євреїв-селян. Перші сіоністи, розуміючи, що народ не може вижити на власній землі без землеробів, вирішили закликати євреїв Центральної і Східної Європи (де проживало 80 відсотків загальної кількості євреїв), до землеробства. Соціологи та історики стверджували, що такого роду спроби до цього ніколи не закінчувалися успіхом.

Третє чудо — воскресіння нації. Через рік після здобуття незалежності (1949 р.), коли в Ізраїль прибували євреї зі 121 країни, у країні вісім місяців працювали американські і скандинавські антропологі. Вони намагалися зрозуміти, на якій підставі прибульці зі всього світу хочуть об'єднатися і створити єдиний народ. Свої спостереження вони резюмували так: «Нова ізраїльська держава справила на нас велике враження, однак вам не вистачає

одної речі — у вас нема нації. Ваші громадяни — представники 90 національностей, і щоб з цієї суміші виникла єдина нація, знадобиться не менше 200 років».

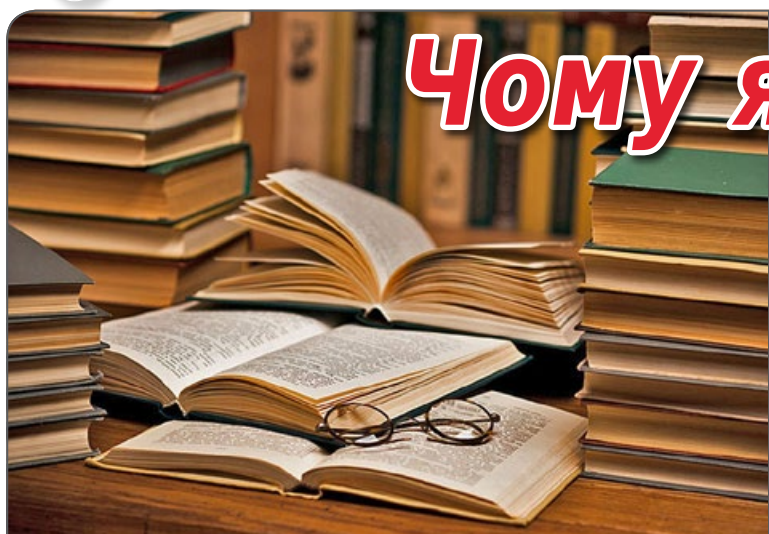
Посилаючись на приклад американських етнічних груп, вони додали: «Якщо до кінця XXI століття ви пристосуетесь один до одного і станете ізраїльтянами, то можете вважати, що вам пощастило».

Четверте чудо — оборона Ізраїлю. З моменту проголошення Держави Ізраїль військові експерти передбачали, що кінець її не забариться. Серед скептиків був і фельдмаршал лорд Б. Л. Монтгомері, один із керівників британської армії під час Другої світової війни, чудовий знавець розстановки сил на Близькому Сході.

На міжнародній конференції в Лондоні 14 травня 1948 року він сказав: «Євреям кінець». І ніхто йому не заперечив. На Близькому Сході євреї становили всього 2,5 відсотка населення, а збройні сили Ізраїлю були в 40 разів менші, ніж арабські.

Військові стратеги передбачали кінець Ізраїлю також і в війнах у 1956-му, 1967-му і 1973 роках, однак щоразу їх прогнози не справджувалися.

Чому я вирішив навчатися

Спочатку про птахів. Мова не йтиме про могутніх орлів, страусів чи пінгвінів. Ми про тих, які увійшли в історію давнини, про птахів-воїнів, які своєю сміливістю, точніше, галасом, Рим спасли. А тепер із класика: «Гуси зовсім нічого не знали про се. Ще з того самого ранку, коли батько мав гадку відвести Гриця до школи, не знали гуси про сей на-мір...» (Іван Франко, «Грицева шкільна наука»).

Згадали школу? Усміхніться! Я теж пригадую зелену траву і черітку білих гусей. Це рефлексія дитинства, а гуси — вид діяльності п'ятирічного хлопчика. Саме там почалися мої перші університети...

Букварик ще пахнув свіжою фарбою, а десь на п'ятій сторінці великий, гоноровий гусак голосно гелгоче гучне: га-га-га... А буква «Г» зовсім схожа на кочергу, що взимку завжди біля грубки.

Тоді я навчився читати, а гуси, і на малюнку в Букваріку, і на травичці стали добрими вчителями словесності. Опанувавши буквар, взявся за Читанку для другого класу... Коли ж нарешті пішов у перший клас, де навчали читати по складах, було страшенно нудно й нецікаво, буквар був давно перечитаний, а Читанку за другий клас на уроках не дозволяли...

Отже, чому я вирішив навчатися? Чи так важливо поповнювати багаж знання і до якої міри? «Намножуються знання — намножуються скорботи» — це авторитетна заява премудрого Соломона.

До речі, моя мама, проста селянка, не вміла читати, але навчила мене пізнати Бога, не розумілася в астрономії, але відкрила для мене небо. Не володіла риторикою, але вміла молитися — і я спасений. Не написала жодного поетичного рядка, але

до цього часу я насолоджуюся поезією її любові...

З якого часу почати навчатися, зрозуміло: коли починаєш пасти гусей або ж овець, (міські дітлахи позбавлені цих переваг), що також надзвичайно позитивно впливає на процес пізнання. Принаймні для юного Давида це були найкращі уроки пізнання музичної грамоти та практичних занять з метання камінців пращею. І перше й друге згодилися в недалекому майбутньому, і тут варто погодитися з сентенцією стародавнього мислителя Гая Петронія Арбітра (66 р до н. е.): «Чому б ти не вчився, ти вчишся для себе».

На якому етапі життя навчання можна припинити? Мандрівний проповідник і філософ Григорій Сковорода зауважив якось: «Хто думає про науку, той любить її, а хто її любить, той ніколи не перестане вчитися хоча б зовні він і здавався бездіяльним».

Це міркування філософа, а ось цитата з Писання: «Я вже стаю за жертву, й час мого відходу настав. Мені готується вінець правди...», але: «Коли підеш, принеси плаща, що його я залишив у Тораді, в Карпа, і книги, особливо пергаменові» (2 Тим. 4:15). Ці рядки пише людина, яка достойно пройшла свій шлях життя, вона розуміє, що настає час відходу до вічності, проте нагадує своєму вірному сподвижнику: принеси мені книги!

Читати перед порогом вічності, вчитися, взяти для себе ще щось нове? Саме так! Немає часової межі в пізнанні, і в цьому підтримує апостола Павла його сучасник Квинтіліан Марк Фабій, найвизначніший римський педагог, заявляючи: «Вчитись ніколи не пізно».

Навчання має початок, але ніколи не закінчиться. Подумаймо над словами Вчителя: «Життя ж вічне — це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога

правдивого, та Ісуса Христа, що по-слав Ти його» (Ів. 17:3) Пізнання Бога передбачає Вічність. Саме стільки часу поза часом і простором потрібно, щоб осягнути Неосяжного!

Що цінного в самому процесі навчання? Насамперед можна освіжити, розбурхати свій процес мислення в пізнанні Слова, оновити свій розум на особливі духовні горизонти. «Добрый разум робить легким будьякий спосіб життя» — цей умовивід Сковороди може викликати заперечення, проте, знаючи духовні основи філософа, важко не погодитися, адже: «Серце розумного шукає знання» (Пр. 15:14).

«Найкраща помилка та, яку допускають при навчанні», — це ще одне повчання нашого мудрого земляка, який з Біблією в торбинці мандрував від села до села, сіючи зерна духовності та просвіти...

«Щоб переварювати знання, потрібно споживати їх з апетитом» — це сентенція Анатолія Франса, французького письменника, лауреата Нобелівської премії з літератури (XVIII-XIX ст.). Стосовно доброго апетиту до споживання знань можна дискутувати, проте незаперечним залишається аргумент: найбільшу насолоду дає пожива, яка вам смакує, якщо не допускати переїдання!

«Моя їжа є творити волю Того, Хто послав Мене, і справу Його довершити» (Ів. 4:24), — це Господь наш Ісус Христос пояснює голодним учням, з чого складається Його духовне меню.

Згоден, навчатися важко, особливо коли тобі далеко за 50. Але важко — не означає неможливо, це означає докладати більше зусиль, щоб пройти шлях, який раніше можна було пробігти.

І ще одна надзвичайно цікава деталь захована в процесі навчання — можливість спілкування в процесі навчання. Мабуть, ніхто не сказав про це краще, ніж Антуан де Сент-Екзюпері: «Єдина справжня розкіш — це розкіш людського спілкування». Саме в спілкуванні в час навчання розширюються межі пізнання Слова, один одного, осягаються нові горизонти божественного відкриття для служіння.

Відомий римський письменник, ритор, філософ Луцій Апулей (127 р. до н. е), родом з Північної Африки, якось сказав: «Що ми знаємо — обмежене, чого не знаємо — безмежне». Безмежні глибини Писання одного

разу змусили апостола Павла вигукнути від захвату: «О глибино багатства, і премудрости, і знання Божого! Які невідомі присуди Його, і невідсліджені дороги Його! Бо хто розум Господній пізнав? Або хто був радник Йому? Або хто давній Йому дав і йому буде віддано? Бо все з Нього, через Нього, і для Нього!» (Рим. 11:33-36).

Що для християнина може бути приємнішим, аніж заглиблюватися в океан Божої премудрості, насолоджуватися духовною поживою, знаходити відповіді і отримувати поради від Слова? «Які солодкі слова Твої для язика мого, — для уст моїх вони солодші за мед» (Пс. 118:103). Поет і політик Давида розумівся в духовних смаках.

Ще одна історія пов'язана з табуванням голоду, фізичного та духовного. «І як вийшов Ісус, Він побачив багато народу, — і змилювався над ним, бо були «немов вівці, що не мають пастуха». І зачав їх багато навчати» (Мр. 6:34). Передумовою цієї історії була порада Христа учням знайти тихе, безлюдне місце, щоб трохи перепочити.

Отже, човен з учнями на борту непомітно відчалив від берега. Яким же було здивування, коли замість тихого місця вони побачили величезну кількість народу, який випередив їх (Мр. 6:33).

Як зреагував Христос на сотні зголоднілих людей? Можна було розпочати з хліба і риби — власне, для цього учні й прибули сюди. Але Божий шлях вирішення проблеми часто суперечить логіці. Замість того, щоб розпочати з чуда нагодування п'яти тисяч осіб, Христос розпочинає школу для п'яти тисяч студентів у аудиторії під відкритим небом. Не просто декілька промовистих притч, але: «почав їх багато навчати». Навчальний процес на вечірньому семінарі біля озера був досить тривалим.

Мабуть, доречно зауважити, що причина тривалого уроку — співчуття Ісуса до людей. Бачачи, що народ — як «вівці без пастуха», Учитель вирішив показати практичний шлях виходу з такого стану.

Акцент на вирішенні соціальних питань сьогодні домінує в практиці багатьох служителів. Причини правильні: співчуття, вияв милосердя. Але практика вирішення діаметрально протилежна: спочатку нагодувати, а потім навчати. Христос діяв від

зворотного: після тривалого часу навчання відбулася вечеря. П'ять хлібів і дві риби, п'ять тисяч людей нагодовані! П'ять тисяч навчені!

І тільки навчений служитель зможе стати для стада, дорученого Господом, захистом від загроз, таких як: загрози ересей і лжеучень; хижаки всередині церкви — люті вовки, які стадо не щадитимуть; ризик голоду та спраги; ризик заблукати і загинути — «залишивши пряму дорогу, вони заблукали» (2 Петр. 2:1); лібералізм у церкві тощо.

Уже згаданому Анатолію Франсу належить цікава сентенція: «Краще пізнати істину наполовину, але власними силами, аніж пізнати повністю, але з чужих слів і завчити, як папуга». Можна погодитися з цим твердженням у сфері пізнання істини в математиці, астрономії, медицині. Знати абсолютну істину — Христа наполовину — це найтрагічніша помилка. Знати Христа як історичну Особу — це навіть не половина істини! Знати Христа як Сина Божого, слідувати Його вченню, навіть з чужих слів, але з глибокою особистою вірою — це те, що робить людину не просто адептом християнства, але незламним послідовником ідеї Божої.

Що ми вже знаємо? Знаємо, що народжений має померти (Євр. 9:27); що ми перейшли від смерті до життя (1 Ів. 3:14); що ми — від Бога (1 Ів. 5:19); що тим, хто любить Бога, все діє на добро (Рим. 8:28); що коли наш земний дім зруйнується, маємо дім на небесах (2 Кор. 5:1); що народжений від Бога не грішить (1 Ів. 5:18); що Син Божий прийшов і дав нам світло і розум (1 Ів. 5:20).

Знання — результат наполегливих зусиль і старань, що стали нашим неоціненним скарбом. І знань багато не буває.

Євангеліст Іван наголошує: «Син Божий дав нам світло і розум, щоб ми пізнали Бога істинного, і щоб були в істинному Сині Його Ісусі Христі. Цей є істинний Бог і життя вічне» (1 Ів. 5:20).

Знання, здобуте в процесі навчання, у небі скасується (1 Кор. 13:8), але процес пізнання істинного Бога продовжуватиметься нескінченно довго. І не буде нічого кращого і більш бажаного, аніж пізнавати Неосяжного в тому вимірі буття, що названий Вічністю...

Микола СИНЮК.
Єпископ.

Ким би ви не були — бухгалтером, священиком, шкільним вчителем, мамою-домогосподаркою, офіс-менеджером, будівельником, лікарем чи інженером, — але якщо ви вірите в Ісуса Христа, це питання стосується безпосередньо вас.

То що таке успіх? Які ознаки справжнього успіху у найвищому значенні цього слова? Згадаймо список героїв віри з 11-го розділу Послання до євреїв. Зі світської точки зору цих людей навряд чи можна було назвати успішними. До успішних людей не ставляться з презирством, над ними не насміхаються, їх не шмагають батогами.

Успішні люди не мучаться в кайданах. Успішних людей не побивають камінням, не розпилюють навіпіл, їм не відтинають голови.

Успішні люди не одягаються в козячі шкури.

Успішні люди не живуть в бідності, не знають страждань від інших, не стають об'єктом несправедливості.

Успішні люди не блукають пустинями, не ховаються в печерах і ямах.

А виявляється, цих людей можна назвати успішними. Усе залежить від того, як розуміти слово «успіх».

Якщо під успіхом мати на увазі земні блага — славу, удачу, швидке матеріальне збагачення, — то людей зі згаданого списку успішними, звичайно ж, назвати не можна.

Але якщо успіх визначати з Божої точки зору, відповідно до якої головне значення в житті мають віра в Христа і вірність Йому, тоді ці

Успіх в очах Бога

Що означає бути успішним? Це дуже важливе питання. Відповідь на нього визначає наші пріоритети.

Чоловіки і жінки не тільки правильно розуміли природу справжнього успіху, а й застосовували це розуміння у всіх аспектах свого життя.

Ось що написано в Євангелії: «Усі вони поновирали за вірою, не одержавши обітниць, але здалека бачили їх, і повітали, і вірували в них та визнавали, що «вони на землі чужинці й прихोждьки». Бо ті, що говорять таке, виявляють, що шукають батьківщини. І коли б вони пам'ятали ту, що вийшли з неї, то мали б бути час повернутись. Та бажать вони тепер кращої, цебто небесної, тому й Бог не соромиться їх, щоб звати Себе їхнім Богом, бо Він приготував їм місто» (Євр. 11:13-16).

Ці чоловіки й жінки, живучи вірою, довіряли обітницям Божим (хоч і знали, що багато з них сповняться не за їхнього життя, а лише у вічності) і будували на них своє життя. Вони смакували небом. Вони дивилися на все крізь призму вічності. І така перспектива впливала на все їхнє життя.

Світська точка зору говорить: це життя — все, що є. Тому досягати успіху за всяку ціну. Біблійна точка зору говорить: життя — то Христос, а смерть — надбання.

Ми прагнемо до майбутнього, вічного життя. Світська мудрість насміхається над мудрістю

Божою, називаючи її дурістю. Вона висміює саму ідею воскресіння із мертвих. Вона з презирством ставиться до крові Христа.

Божя мудрість веде нас до хреста і поклоніння воскреслому Христу. Заради Нього ми з радістю готові називатися «божевільними». Ми, за прикладом апостола Павла, усе вважаємо за сміття, щоб набути Христа.

Реальність вічності впливає на наше розуміння мети і смислу життя. Вона змінює навколо все, у тому числі і наше розуміння успіху.

Варто усвідомити й той факт, що багатьох героїв віри (про яких ми читаємо в Біблії) сучасний невірний світ скалейми би як нерозумних. Але небесні критерії успіху кардинальним чином відрізняються від світських.

Ось кілька прикладів.

Один проповідник проповідував багато років — і не побачив жодного наверненого. Його сусіди і співвітчизники сміялися з нього, однак він не переставав проповідувати. І зі світської точки зору його служіння було абсолютно даремним. Але з Божої точки зору він був дуже успішним. Ім'я цього чоловіка — Ной.

Один чоловік залишив свою рідню і вирушив в далеку подорож, тому що Бог сказав, що він буде батьком великого народу. Однак

дружина народила йому лише одного сина. Зі світської точки зору цей чоловік був невдахою. Але в Божих очах він досяг справжнього успіху. Ім'я цього чоловіка — Авраам.

Був ще один чоловік, який став названим сином найбільшого володаря тих днів. Він зростав у палаці і мав усе, чого тільки прагне душа. Однак залишив усе своє багатство, усі свої привілеї, щоб стати на чолі нещасного народу, який більше нагадував натовп рабів.

Він вів цей натовп вічно незадоволених людей пустинею 40 років і сам не увійшов в обітовану землю. Зі світської точки зору він був цілковитим невдахою. Але в Божих очах цей чоловік досяг справжнього успіху. Його ім'я — Мойсей.

Ми могли б згадати і Авеля, якого вбив рідний брат Каїн; і Йосипа, якого кинули за наклепом у в'язницю; і Йова, який втратив все, включаючи здоров'я і дітей; а ще Ілля, який жалівся, що з усього народу лише він залишився вірним Богові; і Ісаю, якого розпиляли навіпіл; і Степана, якого побили камінням; і дванадцять апостолів, одинадцять з яких зазнали мученицької смерті за Христа.

Зі світської точки зору всіх цих людей можна назвати невдахами. Але в очах Божих вони досягли найголовнішого успіху: Бог визнав їх вірними.

Божі критерії успіху діаметрально протилежні світським критеріям. І нас, християн, повинна хвилювати думка Божа, а не людська.

● ПРИТЧІ

Без Мене не можете робити нічого

Того ранку мені було якось сумно. Я намагалася працювати для Господа, однак, подивившись на себе збоку, побачила, що лише розмахую руками, як вітряний млин крильми, але все без пуття. Тут не вийшло, як задумала, там — не стрималася, образилась... Куди не кинь — всюди клин.

Взяла порохотяг, а він не працює. І тут не пощастило! Довелося відкрутити шланг, почистити порохо-збірник. Повернулася, натиснула

кнопку, і порохотяг рівно загудів. Я поступово почала водити щіткою по килимі, а думки знову повернулися до моїх невдач. Чому, думаю, ну, чому в мене нічого не виходить? Хвилин через п'ять, коли я «розчесала» майже половину килима, звернула увагу, що чистіший він чомусь не став. Подивилася на щітку — може, забилося щось? Усе добре. Мотор рівномірно гуде. У чому ж річ? Оглянулася — ой лишенько! Порохотяг працює сам по собі, а я зі шлангом в руці — окремо: прикрутити його забула. Оце номер! І сміх і гріх...

Раптом на пам'ять спали слова Христа: «Як та вітка не може вродити плоду сама з себе, коли не постанеється на виноградні, так і ви, як в Мені перебувати не будете. Я — Виноградина, ви — галуззя! Хто в Мені перебуває, а я в ньому, той рясно зароджує, бо без Мене нічого чинити не можете ви» (Ів. 15:4-5). Слава Господу! Так Він пояснив того дня, чому в моєму духовному житті такий безлад: як шланг без двигуна — забавка, так і вітка без виноградини — віник.

Ірина АНТОНЕНКО.

Головна зброя диявола

Багато років тому диявол вирішив продати всі інструменти свого ремесла. Він акуратно виклав їх у скляній вітрині на загальний огляд. Що це була за колекція! Тут був блискучий кинжал Заздрості, поруч з ним красувався молот Гніву. Ще на полиці лежав лук Пристрасті, а за ним мальовничо розмістилися стріли Жажерливості, Хіті і Ревності. На окремому столі красувався набір сіток Брехні. Ще там були знаряддя Смутку, Грошолюбства, Ненависті.

Усі вони були обладнані ярличками з назвою і ціною. А на найбільш видному місці, окремо від всіх інших інструментів, лежав маленький, жалюгідний і досить обшарпаний на вигляд дерев'яний кілочок, на якому висів ярлик «Гордість». І ціна його була найвища. Один з відвідувачів виставки запитав у диявола, чому він так дорого оцінює цей дивний кілочок. Той відповів: «Я справді оцінюю його вище за всіх, тому що це єдиний інструмент в моєму арсеналі, на який я можу покластися, якщо всі інші виявляться безсилими. Якщо мені вдасться вбити цей кілочок в голову людини, він відчинить двері для всіх інших інструментів!». «Бог протривить гордим, а смиренним дає благодать!» (1 Петр. 5:5).

Телепрограму «Вірую» дивіться в Інтернеті на viruui.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 17-й год.). На CNL-Україна і на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 8-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Церква «ВІФАНІЯ»

м. Львів, вул. Жовківська, 8 (р-н Підзамче)

НЕДІЛЯ – 10, 18 год.

ПОНЕДІЛОК – 19 год. (молодіжне служіння)

СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.

Церква «ГОЛГОФА»

м. Львів, вул. Скрипника, 2-а (р-н Сихів)

НЕДІЛЯ – 10, 18 год.

СЕРЕДА – 19 год. (молодіжне служіння)

ЧЕТВЕР – 18.30.

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.,
ЩОНЕДІЛІ – о 9, 12 та 18 год.,
ЩОПОНЕДІЛКА – молодіжне служіння о 19 год.
Адреса:
м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1 (на Майзлях).
Тел. для довідок (0342) 78-17-03.

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІЯНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА о 20.30 — «Жива надія»
ЩОСУБОТИ о 20.30 — «Віра. Надія. Любов»
ЩОНЕДІЛІ о 19.40 — «Відвертість»
ЩОСУБОТИ о 20.00 — «Вірую»
о 20.35 — «Людина і вічність»
о 22.45 — «Вірю і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА о 20.45 на хвилях «Променя» — передача для дітей «Стежинка»

Церква «Спасіння Божє»

Неділя: 12:00-14:00 (Богослужіння)
Четвер: 20:00,
П'ятниця: 21:00 (розбір Біблії)
Субота: 18:00 (молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон:
№ 678-292-970
<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

Щонеділі о 8:00 та о 15:00
ДИВІТЬСЯ
християнську телепередачу «Вірую»
на каналі ТРК «3-студія»
Стежте за програмою телепередач

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30

За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

Про мудру жінку

— Як ви будете жити? На що? Він нічого не заробляє, він все життя просидить на цій своїй роботі. І буде приносити тобі заду! —

— Мамо, я його люблю. І це найголовніше.

— Любов — головне тільки спочатку. Потім, люба моя донечко, піде побут. І він тебе ой як торкнеться! Ти вискочиш із його ліжка, підійдеш до холодильника, а там макарони. І все! А зодягнутися? Плаття, туфлі, шубка! Не захочеться?

— Ні. Я хочу бути з ним.

— Так, усе зрозуміло! Тобі нічого не можна втовкмачити у твою голову?

— І не треба. Я виходжу заміж.

— А весілля! На це потрібні тисячі й тисячі! Вони у вас є? А втім — робіть що хочете. Тільки не прибігай до мене потім плакати...

Минули роки. Дочка вийшла заміж за «бідного обірванця» — менеджера. У них появилася донечка. Бу-вало, вони сварилися. Але ненадовго

і завжди мирилися. Обоє працювали. Гроші приносили в сім'ю. На здивування мами, їм на все вистачало. Потім зять несподівано закінчив якісь курси і змінив роботу. Почав одержувати більше. І дочка одягалася завжди модно, зі смаком. І навіть придбала дорогу шубку.

Мати дивувалася: як? А дочка маму не забувала. Часто навідувалася, приносила щось смачненьке, приводила внуку.

— Послухай. Я все-таки хочу знати, як вам це вдалося. Я з твоїм нікчемним батьком розійшлася, як тільки зрозуміла, що пуття з нього не буде. А твій нікчемний і грошей почав заробляти більше, і... Вам би ще ремонт квартири зробити! Потягнете?

— Не знаю. Поки що без ремонту обійдемося. А щодо тата... Він ніколи не був нікчемним. І мій чоловік також. Просто ти не любила свого чоловіка — мого батька. А я свого чоловіка люблю!..

ЗАПРОШУЄМО НА СЛУЖІННЯ В ЦЕРКВАХ ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ:

Івано-Франківська область:

БОГОРОДЧАНІ, вул. Шевченка, 13-б; НЕДІЛЯ – 10 год., П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
БУРШТИН, вул. Мікевича, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
ГАЛИЧ, вул. Вітовського, 30; НЕДІЛЯ – 16 год., СЕРЕДА – 18 год.;
КОСІВ, вул. Горбоваго, 8; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
КОЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфана», вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ – 10, 14 год., СЕРЕДА – 18 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфлєм», вул. Майданська, 1а; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ – 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., СЕРЕДА – 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуня, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ – 9.30, СЕРЕДА – 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 20 год.;
ТІСМЕНИЦЯ, церква «Благодать» вул. Л. Українки, 2-б; (ТЦ «Хутрове місто», 3-й пов.) НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА – 19 год.;
СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
УТОРОПИ, вул. Центральна; НЕДІЛЯ, П'ЯТНИЦЯ – 10 год., СЕРЕДА, СУБОТА 17 год.

Львівська область:

РАДЕХІВ, вул. Рильського, 1; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ЖОВКВА, вул. Б. Хмельницького, 29; НЕДІЛЯ – 10.30, ПОНЕДІЛОК, СУБОТА – 19.30;
ВЕЛИКИМОСТИ, вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ – 10 год., ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ПЕРЕМИШЛЯНИ, вул. Галицька, 15, (Дім побуту); НЕДІЛЯ – 14.30 год.;
ЧЕРВОНІГРАД, вул. Ключівська, 18-а; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., ВІВТОРОК – 18.30 год.;
СОКАЛЬ, вул. Леонтовська, 15; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
СОСНІВКА, вул. Лісна, 5-а; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год., ВІВТОРОК – 19 год.;
САМБІР, вул. Січ. стрільців, 49; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.

Рівненська область:

КОСТОПІЛЬ, вул. Сидорова, 5 б; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
СТЕПАНЬ, вул. Прибережна, 26; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., СЕРЕДА, СУБОТА – 19 год.;
с. ГОЛИШІВ Рівненського р-ну, вул. Молодіжна, 10; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 19 год.;
ГОЩА, пров. Пекарський, 10; НЕДІЛЯ – 11 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.

м. Чернівці:

вул. Героїв Майдану (колишня Червоноармійська), 24б; НЕДІЛЯ – 9 і 17 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;
вул. Університетська, 23; НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
бульвар Героїв Сталінграда, 9; НЕДІЛЯ – 9 і 17 год., П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Горіхівська, 32 (на румунській мові); НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Івана Підкови, 18 (Садгора); НЕДІЛЯ – 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.;
Театральна площа, 6; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.

м. Вінниця:

вул. П. Морозова, 21; НЕДІЛЯ – 10 год.

Сумська область:

КОНОТОП, вул. Клубна, 73 а; НЕДІЛЯ – 10 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР – 18 год.

Хмельницька область:

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ: вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ – 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ – 17 год., ЧЕТВЕР 18 год.;
ЛЕТЧИВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ – 10 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ВІВТОРОК – 19 год.;
ВОЛОЧИСК, вул. Незалежності, 46; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:
Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА – 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ – 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
вул. Паперника, 94; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., ЧЕТВЕР – 19 год.

Тернопільська область:

ТЕРНОПІЛЬ: вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.;
вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год.;
ШУМСЬК, вул. Віпійська, 12-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ – 10 год.;
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;
ЗАЛИЩИКИ, вул. Чубинського, 8; НЕДІЛЯ – 10, 17 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ – 18 год.;
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ – 10 і 17 год.;
ЛАНІВЦІ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ – 10 і 18 год.;
МОНАСТИРСЬКА, вул. Січ. стрільців, 24 (зал військомату); НЕДІЛЯ – 10, СЕРЕДА – 19 год.;
с. ГРИМАЙЛІВ, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ – 10 год.;
ЗБОРІВ, вул. Козацька, 25; НЕДІЛЯ – 11, 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 19 год.;
БЕРЕЖАНИ, вул. Валова, 4; НЕДІЛЯ – 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.;
КОПИЧИНЦІ, вул. Л. Українки, 27; НЕДІЛЯ – 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ – 20 год.;
ГУСЯТИН, вул. Надозерна, 1; КОЗОВА, вул. Шкільна, 13;
ВИШНІВЕЦЬ, вул. Стуса, 20; ЧОРТКІВ, вул. Незалежності, 76;
с. КАМ'ЯНКИ, вул. Тернопільська;
с. СТРУСІВ, вул. Миру, 26.

Волинська область:

ЛЮБОМІЛЬ, вул. Дружби, 34; НЕДІЛЯ – 11 год., ЧЕТВЕР – 19 год.;

ПОЛЬЩА

ВАРШАВА, вул. Виборна, 20; НЕДІЛЯ – 13.30 год., СЕРЕДА – 19 год.;

ІТАЛІЯ

Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma, НЕДІЛЯ – 13.30 год., ЧЕТВЕР – 19 год.; тел. +39 (329) 735-26-92.

ВІРУЮ

№ 10 (213)
жовтень 2016 р.

Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в Інтернеті: <http://viruui.at.ua>

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ».

Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.